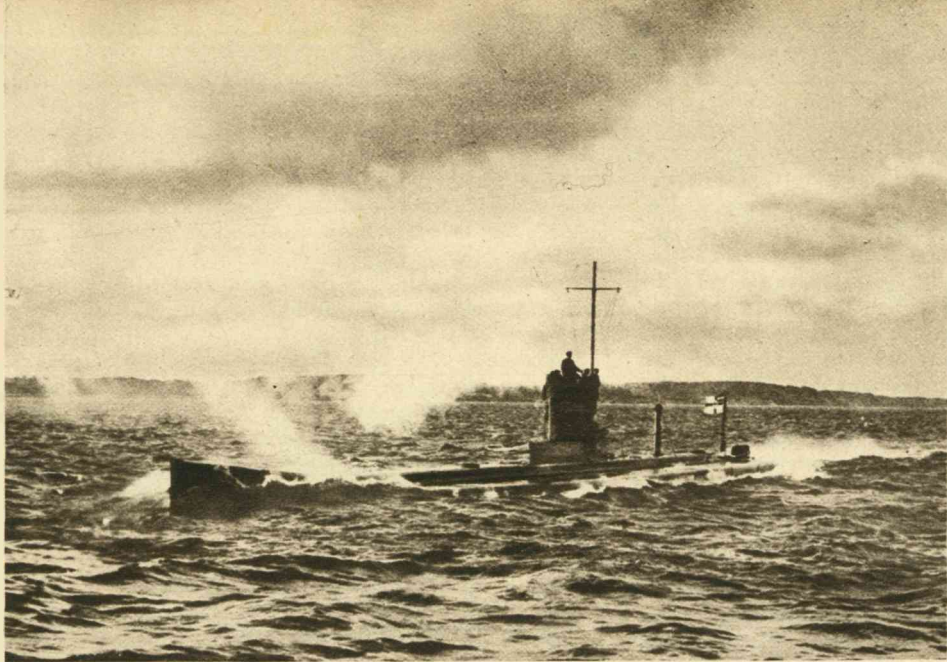

Een Duitsche onderzeeboot van het type der U 9, welke medewerkte tot het vernielen der Engelsche kruisers.

Eenige der geredde matrozen, voorloopig gekleed in de uniform van onze soldaten.

VAN DE DRIE GETORPEDEERDE KRUISERS

De eerste slachtoffers van den oorlog in IJmuiden! O, reeds op een der eerste dagen van den europeeschen oorlog, die ons wereld-deel teistert als een schrikkelijke, alle organen aantastende ziekte, ging als met een koortsrilling gepaard het gerucht in IJmuiden:

„Er is een schip met gewonden onderweg”. Het zouden Duitschers zijn, wier schip door Engelschen tot zinken was gebracht; den geheelen avond was men bezig om hen te ontvangen, den geheelen nacht heeft men gewacht; maar er is niets gekomen. Nu bijna 2 maanden later heeft zich dan toch een tooneel van de groote tragedie in onze grootste visschershaven afgespeeld, maar het lot trof dat Engelschen hierbij de tooneelspelers waren. Reeds kort na vijven Dinsdagmiddag ging het gerucht: „De vrachtboot Flora van de Nederlandsche Stoombootmij. is op komst met een doode, met gewonden en drenkelingen. Wij kwamen juist in IJmuiden aan toen het schip gemeerd lag en zagen den positie-commandant, kolonel van Stockum, den ingenieusen, eenvoudigen hoofdofficier, op wiens bekwaamheid zooveel wordt gebouwd, zelf oogenschijnlijk ongewapend, met een ongewapend engelsch zeeofficier in ernstig gesprek opwandelen naar hotel Augusta tegenover het station, het kwartier van den staf, en een eind verder in de Kanaalsiraat tusschen een oploop van uit huis gevlogen burgers en begeleid door marechaussee's en politiemannen een vreemden optocht van een paar honderd, in los omgeslagen dekens, sjaals en zakken gewikkelde mannen, sommigen hinkende, allen blootshoofds: de engelsche zeelieden, op kousen enkelen, velen op bloote voeten en in nachtgewaad, maar geen hunner geheel gekleed, optrekkend naar het gebouw van het Roode Kruis.

Daar stonden nu die sterke kerels. Vanmorgen waren ze in hun slaap gestoord door geweldige schokken van

een hun drijvend zeekasteel uit elkander stootend en scheurend monster. Op naar 't dek, en voor zij nog wisten wat eigenlijk was gebeurd van alle kanten van hun schip in het water gesprongen, daar ver ergens in de Noordzee! Nu, gerukt uit hun dienstverband, weggerukt van het zoo veilig schijnende groote schip, dat trots en machtig dreef op de door Britannia schoongeveegde zee. Nu voort naar de Flora om het schip te zien, dat hen allen had binnengebracht. Aan denzelfden steiger, waarop H. M. de Koningin en Prinses Juliana twee maanden geleden Prins Hendrik hadden afgehaald, die terugkwam van zijn Noorsche reis, lag nu de kleine vrachtboot. Op den steiger, dien wij betraden, een paar Engelsche scheeps-artsen in onbeschrijflijk, bijna koddig kostuum. Den een werd de regenjas van den notaris te IJmuiden, den heer Dolleman, omgegooid, de andere stond in een hoog toegesneden zwarte jas als een geestelijke klaar om te preeken. Daar komt de brancard. Voor wien? Voor een gewonde? Neen, het is de commandant van een der thans op den bodem der zee liggende kruisers, die vlug komt aanloopen in eenvoudig négligé, maar er de voorkeur aangeeft aan wal te worden gebracht als ware hij gewond, liever dan in dit kostuum door het volk te gaan.

Daar komt opnieuw de ijverige notaris aan met een paar ijlings gekochte nieuwe pantoffels en de dokter in de gele regenjas, al genietend trekkend aan een lange hollandsche sigaar, past ze en stapt er welgemoed in en in 't gevoel gered te zijn doet hij de mededeelingen, waaraan wij onze gegevens verder ontleenen. De drie kruisers de Aboukir, de Cressy en de Hogue, schepen elk ongeveer 14 jaar oud, waren vierpijpers en elk met ongeveer 800 koppen bemand. Het zal 6 uur in den morgen zijn geweest, toen een vreeselijke schok een der schepen onder water reddeloos verbrijzelde. Dat moesten onderzeeërs

doen want het schip was in de zij getroffen. Er was geen redden meer aan, ieder zorgde voor zich zelf. Alleen voor goede zwimmers was er wellicht nog uitkomst. En na het eerste schip volgde het tweede en na eenigen tijd het derde; men denke niet, lezer, dat de dokter dit gehaast of zenuwachtig mededeelde; het werd alles met de grootste zelfbeheersching in bijna gemoedelijke kalmte verteld. Daar brengt men den brancard naar het achterschip. Dr. Heslinga van Velsen was al aan boord.

Men brengt een ernstig gewonde van boord.

De zwaar gebouwde, gespierde man ligt met gesloten oogen bewegingloos. De politie maakt nu ruim baan en de weg naar het ziekenzaaltje van het Witte Kruis wordt afgezet. En wat doet men daar vóór de Flora? Het lijkt dat aan boord was medegevoerd wordt in een bruin doek gewikkeld en door zes man aan wal gedragen. Eerbiedig ontblooten wij het hoofd. Er drijven nu honderden in de wijde koude zee. Wat zal het einde wezen? De dokter vertelt nog dat er drie Duitsche onderzeeërs moeten zijn geweest, waarvan er zeker een ontsnapt is. De Engelsche Consul, de heer Reygersberg, loopt overhaast heen en weer om in een oogenblik van alles te bestellen, ligplaats, kleeven, eten. Daar komt een der stoombarkassen van het fort en brengt pakken werkbroeken en kielen.

In het gebouw van het Roode Kruis wordt den mannen de kleeding uitgereikt en tegen half zeven gaat een tweede optocht door de Kanaalstraat. De mannen, die zich al wat thuis gevoelen, worden in groepen verdeeld. Een groep naar het hotel van den heer List, een andere naar hotel Augusta, een derde weer elders heen en te zeven uur is de IJmuidensche bevolking een paar honderd dankbare mannen rijker, een paar honderd, die wederom aan de Nederlandsche gastvrijheid zijn toevertrouwd om daar te blijven tot de oorlog uit is. Zij het kort!

HET ROODE KRUIS-PERSONEEL TE IJMUIDEN.
Van links naar rechts: Dr. Kartens; Mevr. Broekmeijer; Mevr. Reijgersberg; Dr. Ruysen; Dr. H. van der Hus.

De zwaargewonde Engelsche zeelieden die te IJmuiden werden binnengebracht, vonden in het Roode-Kruishospitaal aldaar een vriendelijke en zorgzame ontvangst.